

ADRIAN VOICU

NEPOVESTITELE TRĂIRI
ALE TEMPLIERILOR
ROMÂNI

II...

Unde se întâlnesc regele și cardinalul

— Cheamă-l degrabă pe cardinalul de Bará! îi porunci regele credinciosului său câine de pază, Gell de Douche. Trebuia să fac asta de-alaltăieri, de când mi-ai spus, dar am crezut că onorabilele fețe bisericești au avut mai multă trecere în sânul Ordinului. Hai, du-te, du-te! îl expedie regele pe lacheul favorit.

Pentru câțiva bănuți de aur în plus, de Douche ar fi fost în stare s-o recunoască de eretică și pe nefericita care l-a adus pe lume. Filip îl folosea pe nemernic după bunul său plac la cele mai cumplite ticăloșii, iar închiderea celor mai de seamă cavaleri din rândurile Soldaților lui Hristos era într-o mare măsură rezultatul uneltirilor și mărturiilor mincinoase ale lui Gell de Douche și ale oamenilor lui.

Cardinalul Flatule de Bará era un tip plinuț, deloc înalt, cu trupul ca un cazan de rufe, deasupra căruia natura glumise și-i așezase un ceaun în loc de cap. Toate aceste calități fizice erau completate perfect de o fire teribil de răzbunătoare și vicleană peste măsură. Filip îl avea la mână cu niște documente care-i atestau vinovăția în cazul morții proprietarilor câtorva întinse moșii din miazăzi, de la Mediterana, fapt care-l transformase pe de Bará în ambasadorul supus al regelui Franței la Avignon. Acest lucru nu-i convenea defel papei Clement, care nu mai avea nevoie de încă un spion al regelui în curtea sa. Gurile rele spuneau că singurul locuitor din Avignon care nu era în slujba lui Filip ar fi fost papa, dar că nici măcar el nu băga mâna în foc pentru asta. Desigur, erau glume anume aruncate pentru a-l îmbolnăvi și mai rău pe Clement de inimă rea.

— Sire, încercă de Bará o reverență, dar, ca de obicei, din cauza burții imense și a neostoitei poftă de mâncare care-l chinuia zi și noapte, mai ales de când începuse nebunia cu templierii, scăpă o mare bășină.

— Cardinale, te-am rugat de-atâtea ori să nu mai mănânci peste măsură înainte de a te chema. Mai ales varză cu pește ! pufni Filip căutând o fereastră deschisă.

— Iertare, Majestate ! se tângui Flatule. Oboseala și rapoartele mărturiilor din ultimele zile îmi dezleagă pofta mâncării, clipi el aproape rușinat.

— Mi-e teamă, răsă regele, să nu plesnești precum un purcel uitat pe cărbunii încinși și să mă umpli de rușine cumplit mirositoare, preasfinte de Bará ! De aceea îți interzic să încerci să te mai apleci. Așa vom fi amândoi în siguranță. Filip cercetă aerul cu ascuțimea nasului, prinse curaj și dădu un ocol mesei grele, superb meșteșugite, din stejar de Nevers. Dragul și bunul meu cardinal, începu el micos, așezându-se pe jilțul primit cu trei săptămâni în urmă de la magistratul din Genoa. Știi ce pun la cale rebelii templieri care se ascund prin gunoaiile Parisului ?

Ca lovit de Zeița Tusei, cardinalul începu să dea din el tot felul de zgomote, inclusiv pe orificiul provocator de mirosuri nebănuite de urâte.

— De Bará, o să pun meșterii de la palat să-ți croiască un dop uriaș pentru curul din care dai numai nenorociri ce spurcă aerul din juru-mi. Cum de nu te omoară mirosul ? se crispă Filip de-a dreptul, apucând evantaiul parfumat și lovind aerul mai iute decât picioarele unui iepure fugărit de ogari.

— Iertare, Majestate ! Deh, bătrânețea... Nu-mi mai țin încuietorile ca acum patru decenii, se aoli cardinalul căutând spre pardoseală.

— Lasă, nu te mai necăji ! Am oameni care au putere să jure pe Sfânta Biblie că încă mai ai bucurii la tinere aflate la mai puțin de-un sfert din anii sfinției tale, răsă Filip tot mai cu poftă, pe măsură ce observa că fizionomia porcină a cardinalului se îngălbenește. Prin urmare, își reveni regele brusc, știi au nu știi despre acțiunea de recuperare a osemintelor înalților templieri și

transformarea lor în moaște? Evident că nu! Nu e în interesul sfinției tale!

De Bará se foi vizibil în scaun, abia ținându-se să nu mai scape o salvă printre buci.

— Pe cei patruzeci și ceva de sfinți, bolborosi el încetșor – niciodată nu știuse cu exactitate câți sunt. Nu o să mai amestec varză rumenită cu grăsime de porc, pește copt la ceaun și azimă de tărățe tocmai scoasă din vatră. Doamne-Dumnezeule Atotputernic, îndepărtează-mi rumenirea verzei din priviri și gândul peștelui aburind din nevolnica-mi minte, că mă înecă apă ce-mi inundă gura și o poftă neostoită îmi macină măruntaiele...

Gândurile-i pașnice și total nepotrivite cu agitația regelui își găsiră prematur și nedrept sfârșitul în întrebarea furibundă a lui Filip:

— Dar despre o organizație secretă zămislită din templierii scăpați de regala noastră judecată îmi spui? Lăsă un scurt răgaz, preț de o umflare a imensei burți bisericești... Știi? izbucni regele nervos, dând o lovitură zdravănă masivei mese din stejar de Nevers.

Ruptura din visare, cantitatea de bunătați îndesată în trupul cardinalului și sperietura grozavă pe care o trăsesese acesta la izbirtura regală aplicată mesei făcură ca bătrânul robinet de cur să scape un mare și prelung tunet otrăvitor.

— Flatule! exclamă disperat regele, bătând de zor cu evantaiul. Garson! strigă spre pajul care avea spre întreținere și aerul din încăperea regală. Împrospătează atmosfera degrabă, sau unul dintre voi va sfârși lângă nemernicii de templieri!

Pajul se precipită către un dulăpior de lângă cămin, luă doi pumni de levănțică uscată o săptămână pe sobă, doi de mentă preparată în același fel și le dădu pradă flăcărilor.

— Aaa... își înfoie Filip nările regale. Se apropie circumspect de cardinal și, privindu-l ascuțit, îl întrebă: Deci? Înțeleg că ai dat răspunsul cu ajutorul curului, nu? Știam că habar nu ai de asta. Degeaba îmi golesc puținul vistieriei către voi – nu sunteți în stare de nimic! Iscoadele voastre nu valorează nici cât un șobolan căzut în Sena. Iar voi – nici atât!

— Sire, încercă de Bará să mai reducă din handicap, dar fu întrerupt.

— Cardinale, ai trei zile, hai, maxim o săptămână ca să-mi afli cine sau ce este Sabia Domnului. Dacă nu, o să-i vizitezi pe cei pe care i-ai scurtat de cap ca să le iei pământurile. De Douche! Își strigă el lacheul, semn că de Bará era liber să-și elibereze băierile curului în altă parte.

Bineînțeles, când făcu plecăciunea mai emise un tremolo, însă, har Domnului, reuși să gătuie sunetul și să lase în urmă doar mirosul copleșitor.

Ajuns în căldurosul iatac din apropierea catedralei Notre Dame, unde vicarul de Fazat își mai făcea din când în când de cap cu vreo fetișcană dispusă la iertarea păcatului de a se fi născut săracă și flămândă, începu să se gândească la ce avea de făcut ca să-și păstreze integritatea corporală. „Nu mai târziu de două ceasuri trebuie să trimit carte către Papa de la Avignon, în care să-i comunic despre noua conspirație a templierilor, de le-ar șterge Atotputernicul existența în vecii vecilor“, gândi de Bará așezându-se pe un scaun care gemu sub apăsarea cardinalului. „Amin!“ punctă el făcându-și cruce. „Lucrul cel mai însemnat rămâne acela că Filip va fi neîndurător cu fețele bisericesti. Trebuie să-l iau pe de Fazat la întrebări. Cum de știe regele mai multe decât noi, care am înțesat toate știoalnela Parisului cu iscoade?“ Nu-și termină bine gândul, că vicarul năvăli în cameră agățat de țâțele vesele ale unei tinere ce părea a dori un culcuș și o masă caldă.

— Eminență! aproape că țipă vicarul și împinse cu un gest reflex frageda făptură afară din câmpul vizual al cardinalului.

— Niciodată nu m-am îndoit de gusturile tale, de Fazat. În schimb, am început să mă îndoiesc serios de loialitatea ta. Preacurvia și desfrâul au lăsat să-ți fie cucerită ființa de lene și nebăgare de seamă.

— Preasfinte, eu... niciodată... se bâlbâi de Fazat și-i pupă mâna întinsă.

— Vicare, păstrează pentru tine vorbele astea mai goale decât o carafă de vin luată de la gura-ți într-o zi de vară. Spune-mi

dacă vreuna dintre iscoadele din cartierele mărginașe a raportat ceva legat de o organizație secretă a templierilor care au scăpat de la întemnițare. Răspunsul fu un șir poticnit de litere nevolnice, așa că de Bará reteză cu un gest scurt bălbele vicarului și hotărî activitatea din viitorul imediat: Văd că te-am prins nepregătit pe partea asta. Sper totuși că n-ai fost într-atât de neinspirat încât să lași fata aia cu cărnița fragedă să plece.

De Fazat își montă un zâmbet draconic pe fața de viezure-n călduri și se precipită către ușa camerei.

— Ah! își aminti cardinalul ceva plăcut. După ce-o aduci pe fătucă s-o spovedim, dă o fugă la Poto! la Greu, că au o varză de-ți seacă gura de apă și-ți leșină mațele de poftă.

— Îndată, Eminentă! execută vicarul o plecăciune scurtă și dispăru din decor.

„Ia să ne așezăm noi mai comod lângă foc“, își zise cardinalul îndreptându-se către jilțul cu perne moi de lângă șemineul ce trosnea de sănătate. Pârâiturile se amestecară cu nestăvilite sunete din uriașul posterior, prevestind o mare jale pentru nări. „Da, da, avea dreptate Majestatea Sa! Îmi put îngrozitor arderile interne!“ aprobă el zâmbind cruda realitate. „Ce bine că io m-am obișnuit... hă-hă!“